

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Οι αλήτες της ασφάλτου

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

ΕΝΤΑΞΕΙ, αυτήν τη φορά ο Πρωθυπουργός δεν μας διαμήνυσε μέσω τρίτων ότι είναι «δυσσχεσθημένος», «ενοχλημένος», «ανήσυχος» ή «προβληματισμένος».

Πάλι καλά! Αυτήν τη φορά πήρε τον λόγο ο ίδιος για να εκφράσει «την οδύνη του» για την τραγωδία της εθνικής οδού και «τη συμπαράστασή του» στις οικογένειες των θυμάτων.

Αμέσως μετά παρέθεσε σειρά από τετριμμένες και χιλιοειπωμένες κοινοτοπίες υπό μορφήν μέτρων που (υποτίθεται) θα λάβει η κυβέρνησή του για να μας σώσει από τα τροχαία ατυχήματα. Τα μέτρα αυτά προφανώς δεν θα έχουν κανένα αποτέλεσμα, ούτε καν πρόκειται να εφαρμοστούν. Αλλά είναι αξιέπαινο το ότι ο Πρωθυπουργός αισθάνθηκε την ανάγκη να δείξει πως η χώρα διαθέτει και πρωθυπουργό και κυβέρνηση, γεγονός το οποίο αμφισβητείται εντονότατα εδώ και εξίμισι μήνες.

Αξιέπαινο, αλλά στην προκειμένη περίπτωση μάλλον περιττό. Διότι ο ίδιος ο Πρωθυπουργός στις ίδιες δηλώσεις είπε μια πολύ σωστή κουβέντα. Οτι η οδική ασφάλεια είναι «ζήτημα κοινωνικού πολιτισμού και νοοτροπίας», «ζήτημα παιδείας». Αρα όσα μέτρα και αν πάρει η πολιτεία, όσοι ασφαλείς δρόμοι και αν φτιαχτούν, θα είμαστε όλοι έρμαια των αληταράδων της ασφάλτου. Οι οποίοι πολλές φορές είμαστε εμείς οι ίδιοι.

Εχει απόλυτο δίκιο λοιπόν ο Πρωθυπουργός. Η οδική ασφάλεια είναι πρωτίστως ζήτημα κοινωνικού πολιτισμού. Ενός πολιτισμού ο οποίος δεν θα μετριέται με μαγκιά, ο οποίος δεν θα θεωρεί λεβεντιά την παρανομία, ο οποίος δεν θα εκλαμβάνει ως καταστολή την αστυνόμευση, ο οποίος δεν θα θεωρεί ότι η ευγένεια, η αγωγή, η αβρότητα είναι ενδείξεις αδυναμίας ή ηλιθιότητας. Ενός πολιτισμού ο οποίος δεν θα αντιλαμβάνεται τον δρόμο ως χώρο κοινωνικού ανταγωνισμού ή ως μέθοδο κοινωνικής αναβάθμισης. Ενός πολιτισμού ο οποίος θα θεωρεί τη ζωή πολύ ακριβή για να τη σπαταλάει αλόγιστα στις στροφές των εθνικών οδών.

Ε λοιπόν, τέτοιον πολιτισμό δεν έχουμε στην Ελλάδα. Και αν θέλετε να είμαι απολύτως ειλικρινής, δεν πιστεύω ότι θα τον αποκτήσουμε σύντομα. Ξέρετε γιατί; Επειδή η κυρίαρχη κοινωνική συνείδηση στη χώρα μας είναι υπέρ της αλητείας, την εκτρέφει και την υποθάλπει. Επειδή η νομιμοφροσύνη θεωρείται κοροϊδία. Επειδή η ασυνειδησία εκλαμβάνεται ως μαγκιά. Και επειδή είμαστε μια χώρα ταξιδιζήδων και νταλικέρηδων, όπου όσοι δεν είναι ούτε ταξιδιζήδες ούτε νταλικέρηδες πασχίζουν να γίνουν μόλις πιάσουν ένα τιμόνι στα χέρια τους.

Τόσο στον τομέα της οδικής ασφάλειας όσο και στους περισσότερους τομείς της κοινωνικής μας ζωής το πρόβλημα είναι τελικώς η αλητεία. Εναντίον της οποίας είναι πολύ δύσκολο να ληφθούν μέτρα. Οχι απαραίτητως από έλλειψη θάρρους των κυβερνώντων. Αλλά επειδή και οι αλήτες ψηφίζουν.